

Wydział Zarządzania Uniwersytet Warszawski

www.wz.uw.edu.pl

Ul. Szturmowa 1/3, 02-678 Warszawa, Polska
Tel.: +48 22 55 34 002, +48 22 55 34 022, fax: +48 22 55 34 001

E-mail: wz@wz.uw.edu.pl

Warszawa, 15.11.2019

RECENZJA

dorobku **dr Pawła Mielcarka** w postępowaniu habilitacyjnym
prowadzonym przez Komisję Habilitacyjną pod przewodnictwem prof. Mariusza Bratnickiego

Odpowiadając na pismo prof. dr hab. Kazimierza Krzakiewicza, prof. zw. UEP z dnia 02.09.2019, informujące o powołaniu mnie w skład komisji habilitacyjnej, które dotarło do mnie wraz z dokumentacją niezbędną do wykonania recenzji, w związku z postępowaniem habilitacyjnym w dziedzinie nauk ekonomicznych, dyscyplinie: nauki o zarządzaniu, przedstawiam recenzję dorobku naukowego dr Pawła Mielcarka.

Przygotowana recenzja uwzględnia przesłane dokumenty, w tym książkę wskazaną przez habilitanta, a także wymogi zawarte w aktach regulujących przyznawanie stopnia doktora habilitowanego, w tym: Ustawie Przepisy Wprowadzające Ustawę – prawo o szkolnictwie wyższym z dnia 3 lipca 2018, oraz aktach wcześniejszych, w tym w szczególności ustawie o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki z dnia 14 marca 2003 z późn. zmianami, Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz postępowaniu o nadanie tytułu profesora.

1. WPROWADZENIE

Otrzymana przeze mnie dokumentacja Habilitanta obejmuje:

- wniosek o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego,
- monografię *Doskonalenie procesów odnowy strategicznej i innowacji przedsiębiorstw* (WN PWN 2019), wskazaną jako główne osiągnięcie,
- kopię dyplomu doktora,
- autoreferat (w języku polskim i angielskim),
- wykaz dorobku naukowego wraz z kopiami/wydrukami, a także wskazaniem liczby cytowań,
- zestawienie publikacji wraz z oszacowanym wkładem własnym Habilitanta (bez dołączonych oświadczeń współautorów).

Dokumentację dostarczono w formie wydruku i w wersji elektronicznej. Wypada żałować, że dokumentacja elektroniczna (załącznik 7) nie zawiera kopii przynajmniej części publikacji Autora, w szczególności artykułów.

Przesłane dokumenty są przygotowane w sposób odpowiedni i zgodne z wymogami określonymi w rozdziale 2 Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego przywołanego powyżej. Dokumentacja jest odpowiednio uporządkowana. Pozwala to na dokonanie recenzji.

Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego określa dwa kluczowe obszary, w których winien być oceniany dorobek osoby ubiegającej się o uzyskanie stopnia doktora habilitowanego: osiągnięcia naukowo – badawcze (par 3 i par. 4) oraz dorobek dydaktyczny i popularyzatorski a także dorobek w zakresie współpracy międzynarodowej (par. 5).

Przesłany do oceny dorobek Habilitanta może zostać, pod względem Wymienionych kryteriów oceniony pozytywnie, co uzasadniam poniżej.

2. OCENA DOROBKU HABILITANTA

Dr Paweł Mielcarek uzyskał stopień doktora nauk ekonomicznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu w 2011 roku na podstawie rozprawy „Wykorzystanie podejścia procesowego w zarządzaniu innowacjami w przedsiębiorstwach przemysłowych” przygotowanej pod kierunkiem prof. Szymona Cyferta (recenzenci: prof. prof. Kazimierz Krzakiewicz i Jerzy Niemczyk). Stopień został nadany uchwałą Rady Wydziału Zarządzania Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu. Wcześniej, na Uniwersytecie i. Adama Mickiewicza w Poznaniu, dr Mielcarek uzyskał tytuł magistra planowania przestrzennego (2006).

Od początku swojej kariery naukowej dr Mielcarek związany jest z Uniwersytetem ekonomicznym w Poznaniu. Początkowo (2012-13) zatrudniony był na stanowisku asystenta w katedrze Marketingu Międzynarodowego Wydziału Gospodarki Międzynarodowej, następnie (2013 – 2015) był adiunktem w tej samej katedrze, obecnie, od 2015 roku, pracuje jako adiunkt w Katedrze Teorii Organizacji i Zarządzania na Wydziale Zarządzania UEP.

Osiągnięcie naukowe - Monografia

Zgłoszona jako osiągnięcie naukowe przez Habilitanta monografia *Doskonalenie procesów odnowy strategicznej i innowacji przedsiębiorstw* została wydana w 2019 roku nakładem Wydawnictwa Naukowego PWN w Warszawie. Recenzentami wydawniczymi byli: prof. SGH dr hab. Agnieszka Sopińska oraz prof. UJKS dr hab. Jarosław Karpacz. Tekst powstał w efekcie realizacji przez Habilitanta grantu NCN. Praca, wraz z bibliografią, załącznikami oraz spisami tabel, rysunków i wykresów liczy 193 strony, składa się z 4 rozdziałów, wstępu i zakończenia. Właściwą treść pracy pomieszczono na stronach 9-166, resztę stanowią załączniki, bibliografia oraz spisy tabel i rysunków. Jest to zatem opracowanie relatywnie zwarte. Bibliografię, liczącą 334 pozycje, pomieszczono na stronach 173 - 189. Przedstawiona praca jest dojrzałym, interesującym opracowaniem, które warto jest lektury, gdyż w kompleksowy sposób przedstawia ważne dla teorii i praktyki problemy.

Nie będę w tym miejscu szczegółowo omawiać zawartości poszczególnych rozdziałów monografii, skupię się na uwypukleniu mocnych i słabych stron tego dzieła.

Habilitant łączy w swoim opracowaniu dwa wątki: odnowy strategicznej, oraz innowacyjności przedsiębiorstw. Oba wątki nie są już nowe, ale ich połączenie jest zabiegiem nie tylko interesującym, ale

też mogącym wnieść nową wartość do badań prowadzonych w naukach o zarządzaniu. Jest to, w mojej opinii, ambitne zamierzenie badawcze, w wyniku którego powstała cenna publikacja.

Cel główny badań podjętych przez Habilitanta w monografii określono na s. 10, jest nim „opracowanie i egzemplifikacja modelu integrującego procesy odnowy strategicznej i innowacji oraz ustalenie zależności między tymi działaniami a wynikami uzyskiwanymi przez przedsiębiorstwo w zakresie oburęczności – eksploracji i eksploatacji oraz innowacyjności”. Cel ten wydaje się dość jasny (choć wyrażony w dość skomplikowany i wielowarstwowy sposób). Autor wskazuje, że aby zrealizować swój cel opracował model badawczy (przedstawiony na rysunku s. 12) obejmujący 12 hipotez, z czego dwie są hipotezami głównymi. Sposób sformułowania hipotez nie budzi większych zastrzeżeń. Następnie Autor stwierdza, że opracowuje w związku z koniecznością operacjonalizacji wykorzystywanych konstruktów, szereg autorskich koncepcji. To stwierdzenie wydaje się nieco niezręczne, gdyż w części przypadków chodzi raczej o rekonceptualizację i doprecyzowanie niż o tworzenie całkowicie nowych koncepcji i konstruktów. Lektura wstępu dostarcza zwięzłych informacji dotyczących celu i konstrukcji pracy, jednak można odnieść wrażenie, że Autor mógł poświęcić tym zagadnieniom więcej miejsca, tak, by lepiej wprowadzić czytelnika w tematykę pracy.

Na zasadniczą część pracy składają się 4 rozdziały, z czego pierwsze dwa stanowią prezentację teoretycznych podwalin pracy, trzeci jest prezentacją wykorzystanych w pracy metod, zaś czwarty stanowi omówienie wyników badań. Taka konstrukcja jest klasyczna, logiczna, i pozwala na konsekwentne przybliżanie się przez Habilitanta do realizacji celu pracy. Odpowiednie są proporcje pomiędzy prezentacją wyników badań, a przeglądem dotychczasowego stanu wiedzy.

Pierwszy rozdział poświęcony jest problematyce odnowy strategicznej. Habilitant dokonuje przeglądu definicji, a następnie przechodzi do prezentacji pojęcia oburęczności (często występującego w polskiej literaturze także w oryginalnym brzmieniu *ambidexterity*, z uwagi na trudność w adekwatnym tłumaczeniu), czyli umiejętności jednoczesnej eksploracji i eksploatacji. Habilitant zaprezentował też, nawiązując nieco do Lewinowskiej koncepcji zmiany, schemat procesu odnowy strategicznej, rozdział zakończył zaś prezentacją wariantów odnowy strategicznej.

W kolejnym z rozdziałów teoretycznych („Innowacyjność przedsiębiorstwa – istota i konceptualizacja zjawiska”) autor prezentuje drugie z kluczowych dla pracy pojęć. W rozdziale tym znajdujemy przegląd wybranych koncepcji i badań dotyczących czynników innowacyjności organizacji. Ta część, podsumowana

w tabeli 10, pozostawia pewien niedosyt, Habilitant odwołał się do kilkunastu projektów, tylko 6 pochodzi jednak z prac innych niż polscy autorów (gdzie najnowsze ze źródeł to rok 2013). Myślę, że syntezy mogły uwzględnić nieco obszerniejszy przegląd najnowszej literatury światowej. Podobnie kolejne elementy rozdziału – często odnoszą się tylko do piśmiennictwa lokalnego, które oczywiście jest cennym źródłem, nie powinno być jednak źródłem jedynym (zob. np. tabela 12 s. 68), zwłaszcza w tematyce tak dynamicznie rozwijającej się w literaturze światowej. Oczywiście nie odnosi się to do fragmentów (s. 77 i dalsze) odnoszących się do stanu badań w Polsce. Podsumowując, rozdział ten, tak ważny dla pracy i odnoszący się do głównego obszaru zainteresowań naukowych Habilitanta, pozostawia miejscami niedosyt, który – zważywszy na zainteresowania i inne publikacje Autora – mógł zostać z łatwością wyeliminowany.

Kolejne rozdziały monografii dra Mielcarka odnoszą się do badań przeprowadzonych przez niego w ramach projektu NCN. Rozdział 3 stanowi rozszerzenie elementów zarysowanych we wstępie; Habilitant wskazuje tutaj swoje wybory badawcze, przedstawia wykorzystane metody i techniki zbierania danych. Scharakteryzowano także założenia, na których oparto model, a także przedyskutowano operacjonalizację kluczowych zmiennych w tym modelu ujętych. Ponownie, charakterystyki te są dość lapidarne, ale nie budzą większych wątpliwości. Dobór średnich i dużych przedsiębiorstw należy uznać za uzasadniony, choć warto było więcej miejsca poświęcić charakterystyce tych dwóch grup w Polsce (także w kontekście dostępnych danych statystycznych dotyczących innowacyjności, wydatków inwestycyjnych i na innowacje itd.). Rozdział zawiera część dotyczącą ograniczeń badań empirycznych, co jest dowodem na odpowiedzialne podejście Habilitanta do badań. W podrozdziale nie odniesiono się jednak do jakościowego komponentu badania. Ten komponent został też relatywnie słabo opisany (np. nie wiadomo jak analizowano zebrane dane, jak dużo danych zebrano itd.).

Rozdział 4 zawiera interesujące opisy wyników badań. Jedyne, co może budzić niedosyt, to poziom zaawansowania wykorzystanego do analiz i prezentacji aparatu statystycznego. Wszelkie analizy są jednak prowadzone w sposób niebudzący wątpliwości. Dane uzyskane z badania ilościowego uzupełnione są 2 lapidarnymi studiami przypadków, które ilustrują zależności wskazane w części ilościowej.

Zakończenie zawiera podsumowanie treści pracy, wybrane wnioski i rekomendacje płynące z przeprowadzonych analiz. Zakończenie jest odpowiednio ugruntowane w poprzedzających go częściach.

Praca jest napisana na ogół dobrym i poprawnym językiem, jednak nie wszystkie niezręczności zostały wychwycone na etapie redakcji (o czym świadczy już brak uzgodnienia przypadków w pierwszym zdaniu

wstępu). Usterki i niezręczności przytrafiają się też w dalszych częściach opracowania, jednak nie utrudniają one w znaczący sposób odbioru treści monografii.

W mojej opinii monografia, wskazana przez Habilitanta jako główne osiągnięcie, stanowi mocną stronę Jego dorobku, tworzy wartość dodaną i wnosi wkład w rozwój dyscypliny. Wydaje się, że choć Autor porusza problematykę, która nie jest fundamentalnie nowa, jego praca jest jednak istotna i aktualna, dobrze wpisuje się we współczesne dyskusje toczące się w ramach dyscypliny. Co więcej, jest to temat ważny, i wart podjęcia w badaniach w odniesieniu do Polski. W szczególności interesujące jest połączenie problematyki odnowy strategicznej z problemem innowacyjności przedsiębiorstw. Dr Paweł Mielcarek oferuje dobre uporządkowanie obu obszarów, w sposób klarowny przedstawia powiązania między nimi, a następnie weryfikuje je empirycznie, proponując także własne doprecyzowania i operacjonalizacje pojęć wykorzystanych w pracy. Podjęcie takiej problematyki może pozwolić na stworzenie wartości dodanej w dyscyplinie – i na tym właśnie w mojej opinii, polega wkład Habilitanta w rozwój dyscypliny.

Pozostały dorobek naukowo – badawczy

Przez 8 lat po uzyskaniu stopnia naukowego doktora, dr Mielcarek zgromadził wystarczający pod względem ilościowym dorobek naukowy, który w mojej opinii odpowiada kryteriom określonym przez ustawodawcę. Habilitant, wedle pomieszczonego w autoreferacie zestawienia, opublikował po uzyskaniu stopnia doktora łącznie 39 tekstów naukowych (tabela s. 39), wśród których są 2 monografie, co oznacza, że publikował nieco poniżej 5 dzieł rocznie, co jest wystarczającą aktywnością na tym etapie kariery. Wśród opublikowanych prac 26 to artykuły naukowe, opublikowane w większości w języku polskim, prawie wszystkie opublikowane w polskich pismach o zasięgu lokalnym lub krajowym – niekiedy w tych pismach Habilitant publikował teksty w języku angielskim. Pozostały dorobek naukowy ma charakter lokalny, bardzo niewielki jest udział publikacji w pismach o zasięgu międzynarodowym. Nawet gdy weźmiemy pod uwagę obie publikacje z pisma posiadającego IF, Argumenta Oeconomica, to choć jest ono pismem, którego jakość nie podlega dyskusji – wciąż jest periodykiem pomieszczającym głównie teksty polskich Autorów. Warto jednak podkreślić, że polskie pisma, które wybierał Habilitant, przeważnie były pismami o uznanej renomie (Organizacja i Kierowanie, Przegląd Organizacji, Marketing i Rynek itp.). Jakość publikatorów wybieranych przez dra Mielcarka nie budzi zatem zastrzeżeń, podobnie jak jakość prezentowanych tam przez Niego tekstów.

Większość publikacji dr Mielcarek stworzył samodzielnie, 13 powstało we współautorstwie. Dodatkowo Habilitant wykazał w dorobku dwie publikacje o charakterze dydaktycznym.

Habilitant wyróżnił w swoim dorobku, jak się wydaje poprawnie, cztery główne obszary badawcze. Według tych obszarów Habilitant zorganizował też zestawienie dorobku po uzyskaniu stopnia doktora (zawierającego kopie i wydruki publikacji), co ułatwiło ich analizę. Podstawowymi obszarami dociekań naukowych dra Pawła Mielcarka są:

- Innowacyjność przedsiębiorstw – jest to główny obszar zainteresowań badawczych Habilitanta, w ramach którego doskonalił się on właściwie od początku kariery; w tym obszarze powstały najliczniejsze publikacje (w tym monografia z 2016 roku zatytułowana „Procesy zarządzania innowacjami w przedsiębiorstwach przemysłowych”). Prace prezentowane w ramach tego nurtu są najczęściej dobrze przygotowane i oparte na badaniach własnych. Dotyczy to zarówno książki, jak i większości artykułów. W ramach tego nurtu Habilitant podejmował problematykę zarządzania innowacjami, jak również kontekstu procesów innowacyjnych (np. artykuły dotyczące ekosystemu innowacji, czy innowacyjności polskiej gospodarki na tle UE).
- Relacje międzyorganizacyjne – jest to wątek, który dr Mielcarek podejmował w ramach pracy w poprzedniej Katedrze (Marketingu Międzynarodowego), będąc zaangażowanym w prowadzone tam projekty badawcze. Powstały na tej podstawie publikacje, które nie są może kluczowe w dorobku Habilitanta (z uwagi na ich luźne powiązania z pozostałymi wątkami), ale stoją na dobrym poziomie. Gros tych publikacji zostało napisanych wspólnie z kierownikiem projektu badawczego, w którym uczestniczył Habilitant – dr Mileną Ratajczak – Mrozek. W ramach tego nurtu powstawały zarówno prace teoretyczne, jak i empiryczne.
- Podejście procesowe do zarządzania – Habilitant podejmował w tym nurcie wątki dojrzałości procesowej oraz doskonalenia procesów; w ramach tego nurtu Habilitant zaproponował sposób pomiaru dojrzałości procesowej.
- Zarządzanie strategiczne – ten nurt obejmował między innymi prace dotyczące odnowy strategicznej, czy szeroko pojętej realizacji strategii.

Monografia przedstawiona przez Habilitanta jako główne osiągnięcie do pewnego stopnia łączy powyższe obszary, w szczególności pierwszy i czwarty z nich (innowacyjność przedsiębiorstw i zarządzanie strategiczne).

Warto dodać, że za jedną ze swoich publikacji książkowych Habilitant został nagrodzony przez Rektora Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu.

Habilitant kierował jednym projektem naukowym (NCN), w efekcie realizacji tego projektu powstała monografia wskazana we wniosku jako główne osiągnięcie i omówiona powyżej. DR Paweł Mielcarek brał też udział w innych projektach naukowych – był wykonawcą w jednym projekcie finansowanym przez NCN (kierownik – dr Milena Ratajczak – Mrozek), brał też udział w projektach finansowanych z dotacji MNiSW i realizowanych w ramach UEP. NA tym etapie rozwoju kariery, taka aktywność może zostać dobrze oceniona.

Dr Mielcarek w przeciętnym stopniu dba o rozpowszechnianie swojego dorobku na konferencjach krajowych i zagranicznych. W ankiecie wskazano łącznie 18 wystąpień (podczas 17 konferencji), oraz udział w 10 krajowych i jednej zagranicznej konferencji bez referatu. Dorobek Habilitanta jest umiarkowanie rozpoznawalny, w popularnym Google Scholar doczekał się 68 cytowań (dane dotyczą całego okresu pracy, nie tylko cytowań po doktoracie, sprawdzone 10.11.2019; według referatu to 48 cytowań po doktoracie); liczba cytowań w Publish or Perish na dzień 10.11.2019 wynosi 55 (49 wg autoreferatu). Żadna z publikacji dra Mielcarka nie osiągnęła do tej pory poziomu 10 cytowań. Habilitant jest odnotowany w bazie SCOPUS (3 dokumenty, 1 cytowanie).

W wykazie dorobku habilitacyjnego (s.10) dr Mielcarek wskazał na 58 cytowań w bazie Web of Science i indeks Hirscha wg tej bazy 4. Zdziwiło to mnie, ponieważ w autoreferacie Habilitant wskazał mniejszą liczbę cytowań swoich prac wg Google Scholar. Po weryfikacji okazało się, że Habilitant widnieje w Web of Science (D-5914-2019), jednak jego prace nie są tam indeksowane, zatem nie doczekały się również cytowań. Te dwie bazy (Google Scholar i WoS) różnią siebie ogromnie i nie należy w oficjalnych dokumentach stosować ich zamiennie.

Habilitant wykazuje niską aktywność międzynarodową. Tylko bardzo niewielka część publikacji znajduje się w periodykach o międzynarodowym zasięgu, i tylko kilka spośród konferencji, w których uczestniczył, były to wydarzenia międzynarodowe/zagraniczne. Habilitant odbył jeden trzytygodniowy staż w jednostce krajowej, brak jakichkolwiek informacji o stażach zagranicznych, wykładach zagranicznych bądź innych formach międzynarodowej współpracy.

Reasumując, pomimo pewnych słabszych elementów, pozostały dorobek naukowo – badawczy Habilitanta oceniam pozytywnie. Zarówno pod względem ilościowym, jak i jakościowym spełnia on

oczekiwania, jakie można mieć wobec kandydata do stopnia doktora habilitowanego. Dr Mielcarek nie ma w przedstawionym do oceny dorobku prac przypadkowych, czy bardzo słabych. Jego publikacje są dobre merytorycznie, wystarczająco liczne i pomieszczone w publikatorach o odpowiedniej jakości (gwarantujących systematycznie przeprowadzony proces recenzji). Habilitant legitymuje się również doświadczeniem w kierowaniu projektem finansowanym w drodze konkursowej przez instytucje zewnętrzne (NCN).

Dorobek dydaktyczny, popularyzatorski i organizacyjny

Dorobek dydaktyczny Habilitanta może zostać dobrze oceniony. Prowadzi on zajęcia dydaktyczne przynajmniej częściowo powiązane z obszarami jego zainteresowań naukowych (wykłady i ćwiczenia z Zarządzania procesami). W przeszłości prowadził także inne kursy, głównie związane z marketingiem (zapewne z uwagi na poprzednią Katedrę, z którą był zawodowo związany w UEP). Aktywność Habilitanta w zakresie promowania prac licencjackich i magisterskich jest umiarkowana, wypromował łącznie dwie prace licencjackie, w ankiecie dorobku nie wskazano promotorstwa prac magisterskich. Był natomiast recenzentem 19 prac licencjackich oraz prac dyplomowych na studiach MBA. Habilitant brał także udział w projekcie finansowanym przez NCBiR w ramach PO Wiedza Edukacja Rozwój (POWER), zatytułowanym „Podniesienie kompetencji studentów kierunku Finanse i Rachunkowość Biznesu oraz Zarządzania Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu”. Innym związanym z edukacją i podnoszeniem kompetencji był projekt w ramach POKL „Sztuka współpracy - program staży i szkoleń praktycznych dla pracowników naukowych w wielkopolskich przedsiębiorstwach”, podczas którego, w 2012, dr Mielcarek odbył staż.

Dr Mielcarek wykazał także doświadczenia w pracy z doktorantami. Habilitant trzykrotnie pełnił funkcję promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim (jeden z przewodów został zakończony obroną pracy w 2018 roku – mgr Joanna Rudawska).

Dr Mielcarek wykazywał się do tej pory niewielką aktywnością organizacyjną. W ramach takich aktywności czterokrotnie brał udział w organizacji konferencji (trzykrotnie jako ich sekretarz). Innych aktywności w dostarczonej dokumentacji nie wymieniono. Habilitant wykazał jednak swoją aktywność w środowisku naukowym. Jest on członkiem kilku organizacji naukowych (EIASM i IMPG, a w Polsce – TNOiK i PTE), zasiada także w Komitecie redakcyjnym pisma Journal of Management (od 2018 roku; <http://www.scirea.org/journal/Management>). Dr Mielcarek recenzował również kilka artykułów do pism oraz kilka tekstów konferencyjnych.

Jeśli chodzi o działalność popularyzatorską i współpracę ze środowiskiem biznesu, wyróżnić należy ekspertyzy, w których przygotowanie Habilitant był zaangażowany bezpośrednio po doktoracie *2011 – 2012). Z dokumentacji wynika, iż w ostatnich latach ta współpraca nie jest intensywna.

Podsumowując, aktywność dydaktyczna dra Mielcarka zasługuje dobrą ocenę, działalność organizacyjna i działalność na rzecz środowiska jest przeciętna. Habilitant powinien zwrócić uwagę na większe umiędzynarodowienie swojej działalności dydaktycznej, a także na zwiększenie udziału w opiece nad pracami magisterskimi (co z pewnością będzie łatwiejsze, jeśli postępowanie habilitacyjne zakończy się sukcesem).

W recenzji wskazałam pewne niedostatki dorobku Habilitanta. Nie zmieniają one jednak mojej ogólnej, pozytywnej oceny dra Pawła Mielcarka jako kandydata do uzyskania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości.

Podkreślę na koniec, że dorobek Habilitanta wymaga dalszej pracy w niektórych obszarach, w tym:

- zwiększenie liczby publikacji w najbardziej uznanych krajowych, a w szczególności międzynarodowych pismach; część dorobku jest publikowana w języku angielskim, ten udział można jednak zwiększyć; obecnie dorobek habilitanta można określić jako lokalny,
- Z powyższym punktem wiąże się też dbałość o rozpoznawalność dorobku; w tej chwili nie jest on indeksowany w najwyższej cenionych bazach i w toku dalszej kariery warto popracować nad zmianą tego stanu rzeczy,
- zwiększonych wysiłków w zakresie umiędzynarodowienia, w tym związanych z prezentacjami na renomowanych zagranicznych konferencjach naukowych, odbyciem wizyt i staży międzynarodowych lub prowadzeniem zajęć dydaktycznych poza Polską (np. w ramach programów Erasmus) itd.

Za silne strony dorobku doktora Habilitanta można uznać:

- prowadzenie badań naukowych w aktualnych i ważnych z punktu widzenia nauki i praktyki obszarach, a także sprawne łączenie wątków badawczych (np. odnowy strategicznych i innowacyjności przedsiębiorstw),
- spójność i wzajemne powiązanie obszarów zainteresowań badawczych,
- umiejętność łączenia różnych obszarów badań i tworzenia koncepcji wykraczających poza wąsko pojęte problemy,
- umiejętność projektowania i prowadzenia badań naukowych,
- publikowanie tekstów na dobrym poziomie i unikanie tworzenia przypadkowych materiałów do przypadkowych publikatorów.

W mojej opinii silne strony dorobku przeważają nad słabymi, zaś słabe mogą zostać z powodzeniem wyeliminowane na kolejnych etapach naukowego rozwoju Habilitanta.

3. WNIOSEK KOŃCOWY

Na podstawie przedłożonej dokumentacji, w tym monografii pt. *Doskonalenie procesów odnowy strategicznej i innowacji przedsiębiorstw*, stwierdzam, że osiągnięcia naukowe habilitanta po otrzymaniu stopnia doktora, a także jego znaczący wkład w rozwój dyscypliny, mogą być podstawą do uzyskania stopnia doktora habilitowanego. Popieram zatem jego wniosek.

Beata Glinka
Wydział Zarządzania
Uniwersytet Warszawski